Ч. 73. Неділя 12 цьвітня (30 марта) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Подорож чорногорского князя до Петербурга. — Криза в Сербії.

На вчерашнім засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над міністерством публичних робіт. Промовляли пп. Зільберер, Ґінтер і Ґостинчар. Пос. Кафтан доказував, що нове міністерство повинно мати більше технічний вид, заявив ся за утворенем краєвих дирекций будівництва, яко другої інстанциї. Забирав ще голос пос. Стверте я, а по промовах ґенеральних бесідників Станека і Зайца ухвалено закон о новім міністерстві у всіх трох читанях. При кінци засіданя віцепрезидент палати ґр. Жичек заявив, що пос. Гок вніс інтерпеляцию, котрої відчитаня віцепрезидент не хоче допустити, супротив чого о год. 6 зарядив тайне засідане. На тім засіданю домагали ся социялісти відчитане цілої брошури проф. Вармунда. Против пос. Гока виступив пос. Патай із сторонництва християньско-суспільного за те, що він яко член трибуналу адміністрацийного вносити такі інтерпеляциї. Коли президент на жадане социялістів зарядив дословне відчитане брошури Вармунда, пос. Гок підняв ся посередництва і витолкував внескодавцям, що таке відчитуване єсть правдивою мукою для всіх послів без ріжниці партий. Посередництво мало успіх, бо социялісти відступили від відчитуваня решти брошури. По тригодиннім тайнім засіданю відчитано ряд інтерпеляций, а відтак на внесене пос. Давидяка назначено слідуюче засідане палати на день 30. цьвітня, о год. 11 перед полуднем. Віцепрезидент Жачек закрив засідане палати о год. 9½ вечером, пожелавши послам веселих сьвят.

Чорногорский князь Никола, помимо досить пізного віку, бо має вже 67 літ, вибрав ся в далеку дорогу до Петербурга. До того спонукали его дві причини, розлад в его державі і справа будови балканьских зелізниць. Від хвилї, як князь надав Чорногорі конституцию, стали і тамошні політичні відносини такі непевні, що недавно чорногорскі урядовці заговорили навіть про підготовлюване атентату против нової скупштини і княжої родини. В справі тій переведено свого часу богато арештовань, а недалека судова розправа покаже, чи тут розходило ся о дійстний заговор чи тілько о незручний підступ теперішного чорногорского премієра, Томановича, щоби здискредитувати народну опозицийну партию з ех-міністром Радовичем, яка не може погодити ся з дотеперішним орудуванем державними фондами в Чорногорі. Разом з тим відкритем заговору рознесено з Цетинії вістку, що цілий заговір підготовлено в Сербії. З того часу датують ся незвичайно напружені відносини між двором в Цетинії і Білгороді. То повело за собою в дальшій линії те, що трансверзальна балканьска зелізниця, запроектована Сербією, починаючи ся в Рад'ювачі, має кінчити ся в пристани сьв. Івана ді Медуа з поминенем чорногорского порту Антіварі. З одної сторони мусіли би через Чорногору опинити ся між зелізницею сербского а з другого між австро-угорскою лінією, яку бар. Еренталь запроектував з Боке ді Котаро в Дальматиї до Спіяччи а дальше і Антіварі. В виду того офіцияльний „Глас Црнгорца" заявив, що не сьміє бути поведена инша лінія, поки в Чорногорі не буде побудована власна поперечна лінія з Антіварі до Трейви на турецкій границі, яка поки що кінчить ся в Вірбазарі. В справі тій вступив кн Никола в своїй подорожи у Венеции до цісаря Вільгельма II., відтак до Франкфурту, де старав ся на ту зелізницю здобути німецкі капітали. Оногди був вже кн. Никола в Царскім Селї, а тепер находить ся в Петербурзї, де на его честь уладив міністер справ заграничних Ізвольский величавий пир. На принятю кн Николи в Александровскій палаті виголосив

Бай Ґаню.[1]

(З болгарского — Алека Константинова).

При помочи вічливих сусїдів скинув бай Ґаню з своїх плечий азийский кожух, надів на себе бельґійске пальто — і всї сказали згідно: Бай Ґаню став тепер цїлим Европейцем.

— Отже зачинаймо; нехай кождий з нас оповість щось про бая Ґаню. — Я буду оповідати! — Ні, я! — Загальний крик. Остаточно згодились ми, що має розпочати Статі. — І він почав:

— Наш поїзд в'їхав під величезну галю будапештеньского двірця. Позаяк я знав, що будемо тут мати годину часу, пійшов я з баєм Ґаню, котрого стрітив в часї подорожи, до буфету, сїв вигідно при однім столї і замовив снїдане і пиво. Довкола повно людий, крик, шум. Приглядаючись тій метушни, я зовсім не замітив, що бай Ґаню зник з гостинниції, а з ним его торба, з котрою нїколи не розлучав ся. Де він був? Его склянка була порожна. Я розглянув ся по цїлім льокали, его тут не було. Я вийшов на перон. — Бая Ґаня нема нїгде.

Було ще пів години часу до від'їзду, отже я вернув назад до реставрациї, аби допити мого пива. Портиєр дзвонив що пять мінут і з найбільшою рівнодушностию та знудженим голосом заповідав від'їзд поїздів: „Ге-ґеш-фе-ке-те-гедь, Кіш-ке-реш, Се-ґе-дін, Уй-ве-дек". Кількох подорожних Анґлійцїв дивило ся на его уста, а він, видко привиклий до того, усьміхав ся від уха до уха і починав на ново ще голоснїйше: „Уй ве-дек, Кіш-ке-реш, Ге-ґеш-фе-ке-те-гедь"... при чім кождий склад вимовляв з окрема.

Оставало ще лиш десять мінут до від'їзду; я заплатив, заплатив і пиво бая Ґаня і вийшов на перон, аби его знов глядати. В тій хвили заїхав поволи якийсь поїзд під склепінє галї і уявіть собі, з одного воза того поїзду виглядав крізь вікно, перехилившись майже до половини, бай Ґаню. Він побачив мене, почав махати шапкою і вже з далека щось кричав, чого я серед гуркоту колїс і свисту льокомотиви не міг чути. Вкінци поїзд задержав ся, бай Ґаню вискочив, підбіг до мене і розповів, клепучи по своєму таке:

— Подумай лиш, брате, я ніг собі не чую, так біг.

— Чого, бай Ґаню?

— Чого? А ти не уважав, як той при дверех почав нараз дзвонити? Я чую, що машина свище і вибігаю на двір — я не мав часу вже тобі сказати — і бачу: наш поїзд від'їзджає! До грома! Мій коц! Я за ним! Біганина, крик за мною — Боже заступи! По якімсь часї бачу, він задержує ся, я гоп, і опинив ся в серединї. Якийсь там кричить щось до мене, чеке, меке... Але я, знаєш, не позволю з собою жартувати, показую єму зуби та вказую на мій коц, він мусїв мене зрозуміти і пішов. Навіть сьміяв ся. Хто міг знати, що поїзд верне. Так роблять ті Мадяри.

Цїлих три кільометри біг бідолаха за поїздом, що пересував вози. — Алеж бо его коц був в возї.

Вкінци сидїли ми в ваґонї. Бай Ґаню присїв коло своєї торби, обернений до мене плечима, вийняв звідтам пів круга сира завбільшки колеса, укроїв порядний кусень, відтак взяв величезний кусень хлїба і почав їсти з таким смаком, що аж лиця єму понадували ся, а при тім від часу до часу підтягав шию, аби лекше проковтнути сухий хлїб.

Бай Ґаню скінчив свій обід, позбирав окрушки в долоню і всипав їх в рот, воркнув до себе: „ах, коби менї хто дав тепер трохи вина", сїв напротив мене, усьміхнув ся добродушно і приглянувшись хвильку менї, відозвав ся:

— Чи ти був вже трохи в сьвітї.

— Бачив дещо.

— Гм, але чого я вже не бачив... Та... те... Про Адрианополь і Константинополь вже й не говорити, але в Румунії! Ти менї може не віриш? Там Джурджево, Турну-Маґурелї, Пльоєшті, Браіло, Букарешт, Галач, чекай, не хочу брехати... чи я був в Галачи чи нї? Вже добре собі не пригадую; одним словом обїхав цїли Волощину.

Одностайно ішла їзда до Віднян. Я подав бай Ґаньови одну з моїх книжок, але він відповів, що читав вже в житю не одно, а тепер

[1]) Бай Ґаню — кум Ґаню, назва, якої Болгари уживають на означенє необразованого Болгарина.

цар — як ми вже доносили — промову, в якій повитав в єго особі начальника славяньского княжого роду та володаря в краю, що туго повязаний з Росиєю спільностию віри і раси. „Я переконаний — сказав цар — що побут В. Високости ще причинить ся до затіснення вузлів історичної приязни між Росиєю і Чорногорою, що була так дорога мому незабутному батькови, а яку і я сам високо цїню“.

Сербский президент мінїстрів Пасіч, який — як на Сербію — таки довго держав ся на своїм становищи, буде мабуть мусів уступити. Опозиция в скупштинї зложена з молодорадикалів, націоналїстів і поступовців хопила ся тепер острійшої тактики против правительства, іменно обструкциї і то в хвили, як кабінет Пасіча забрав ся до полагодженя торговельного договору Сербії з Австро-Угорщиною та буджету. Се заповіли провідники поодиноких партий на оногдашнім засїданю скупштини, заявляючи, що одинокою розвязкою ситуациї може бути розписанє нових виборів. Провідник націоналїстів Велїкович підчеркнув в своїй промові, що заключений правительством договор з Австро Угорщиною є шкідливий для краю та що правительство веде корупцийну господарку. До тогож за границею повага Сербії нї раз не піднесла ся і саме тоді, як другі балканьскі володарі відбувають заграничні подорожі для переводжуваня всяких здобутків для своїх краін, король Петро І. сидить в Білгороді як в клїтці, бо нїхто єго не хоче приняти. Коли отже король і тепер не схоче послухати голосу опозициї, щоби через переведенє нових виборів переконати ся про справдїшний настрій населеня, то се буде доказом, що він не король цїлого краю — але тілько слухає старорадикальної партиї. Президент мінїстрів, Пасіч відповів на те, що про розвязанє скупштини може рішати лише або король або більшість скупштини а нїколи єї меншість. Та мимо сего застереженя король мабуть під натиском кінцевих заміток Велїковича показав ся доволї уступчивим супротив домагань опозициї і побачивши, що годї довести до якого небудь компромісу в справі торговельного договору з Австриєю і ухваленя буджету — згодив ся остаточно на розписанє нових виборів.

Отсе рішенє короля кризи не залагодило, бо опозицийні партиї вимагають розписаня нових виборів, які мало би перевести коаліцийне правительство, та правительственна партия цїла не хоче взяти участи в коаліцийнім кабінеті. Коли король Петро не думає поручити переведенє нових виборів таки Пасічови, то теперішна правительственна партия віддає сю задачу в цілости опозициї. Поки що справа ся остаточно ще не рішена, а король переводить безвпинні переговори з провідниками поодиноких фракций. На всякий случай єсть се певне, що нові вибори мусять бути переведені таки тепер а то головно тому, що опозиция заявила ся, що рішучо не допустить до ухваленя буджету в цьвітни. Вигляди сербскої обструкциї скріпляє головно те, що після реґуляміну скупштини можуть посли говорити безконечно довго при верифікациї протоколів з попередного засїданя, до того мають право виголошувати довжезні „запити“ до президента палати і мінїстрів а крім того вільно їм вимагати безпроволочного відчитуваня всїх внесених інтерпеляций таки на тім самім засїданю.

Новинки.

Львів, дня 11-го цьвітня 1908.

— **Справи особисті.** Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Станислав Баденї виїхав до Відня.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав старості Иосифови Гарасимовичеви у Львові при нагоді перепеня єго на власне жаданє в сталий стан спочинку титул радника Намістництва.

— **Іменованя.** Президия краєв. Дирекциї скарбу у Львові іменувала в етатї особовім головної Каси краєв. у Львові і філїяльної Каси краєв. в Кракові ад'юнктами касовими в IX кл. ранґи провізор. ад'юнкта касового, Казим. Кропивницкого і офіциялів касових: Едварда Хмелярчика і Маркиля Гіршберґа, а провізор. ад'юнктом головної Каси краєв. у Львові офіцияла тоїж Каси, Александра Вержбяньского; — провізоричними асистентами податковими ad personam іменувала практикантів податкових: Зиґм. Вітриляка, Брон. Міхалевского, Болес. Тинецкого, Ів. Ганчаковского, Евг. Звонара, Евг. Коморовского, Богд. Ковальского, Стан. Ґноїньского, Ник. Мазуркевича, Войт. Хржана, Стеф. Пашковского, Льонг. Ульваньского, Ром. Вітриляка, Йос. Вайґартепа, Зиґм. Кроковского, Волод. Залановского, Алекс. Смаху, Еман. Лавровского, Казим. Петрашка і Тад. Келяновского.

— **Конференция в справі руских учебників.** Рада шкільна краєва, спонукана печаливостию о засмотренє ґімназий з рускою мовою викладовою в потрібну скількість добрих підручників шкільних і забезпеченя їм в той спосіб одного із найнеобхіднїйших условий правильного розвитку запросила на конференцию громадку найвизначнїйших львівских представителїв руского висшого і середного шкільництва. Конференция тота відбула ся в четвер, а взяли в ній участь: о. пралат Білїньский, проф. універс. др. Кирило Студиньский радн. правит. і дир. ґімн. Едв. Харкевич, радн. прав. Алекс. Варвіньский, професори Ілия Кокорудз, др. Евст. Макарушка, др. Мих. Коцюба, Філ. Колесса, Мих. Рибачек, др. Стеф. Рудницкий, др. Ів. Копач, др. Волод. Левицкий. Нарадам проводил п. Віцепрезидент краєв. Ради шк. др. Ігнатий Дембовский, референтом був радн. шкільн. проф. Тадій Левицкий.

Предметом нарад було обдуманє акциї стремлячої до доставленя молодїжи руский шкіл середних вже з початком слїдуючого року шкільного 1908/9 і в 1909/10 найпотрібнїйших підручників котрих брак тепер дуже дає ся відчувати. Члени конференциї висказали однодушно гадку, що з видатнїйшою акциєю в напрямі видаваня нових підручників треба здержати ся аж до хвилї оголошеня нового пляну науки в школах середних, заповідженого Мінїстерством віроісповідань і просьвіти. За необхідно конечні признала конференция лиш новий наклад двох книжок, а то: рускої читанки для III кл. і взірців поезиї і прози для V кл. Кр. Рада шк. займе ся безпроволочно приготовленєм обох тих підручників і постарає ся о то, щоби они знайшли ся в руках молодїжи шкільної вже з початком шкільного року 1908/9.

— **Убийство і самоубийство.** З Борщева доносять: Дня 8 с. м. о год. 8 вечером стала ся траґічна подія в домі о. Стефана Дзюржиньского, латиньского пароха в Кривчу горішнім, при котрім мешкала постійно братова тогож сьвященика, Иосифа Дзюржиньского, вдовиця по ветеринари державнім, матір 3, незаосмотрених дїтий, учитель-

---

волїє положити ся спати, тим більше, що чейже заплатив зелїзницю. І захропів так, що майже приглушив гуркіт коліс.

У Відни заїхали ми до готелю „Льондон“, куди Болгари звичайно заїздять. Служачі здоймили мій куфер з фіякра і хотіли взяти і торбу бая Ґаня. Але добре на тім вийшли:

— Що, брате, я мав би їм дати торбу до рук? — крикнув, видираючи єї від служачого — атже в ній рожаний олїй! Ще котрий украде фляшину і бігай за ним! О, я їх знаю. Не уважай па те, що они такі услужні. Длячого то роблять? Може задля тебе? Еге, они лиш дивлять ся, аби що зловити... а коли не удасть ся, то витягають руку по напивок. Тому я все так роблю, що виходжу з готелю, аби нїхто з них не видів...

Позаяк рожаний олїй бая Ґаню представляв справдї досить велику вартість, порадив я єму, аби єго дав до переховання господареви готелю.

— Що? — і він поглянув на мене, щиро жалїючи моєї дурноти. — Ви учені дивні люди. А ти звідки знаєш, що то за чоловік? Нї, ми то зробимо лїпше! — Бачиш той пояс? — і підняв свій широкий кафтан — я там ховаю всї фляшки; правда, буде трохи тяжко, але за те безпечно.

І бай Ґаню відвернув ся до мене плечима та почав в пояс вкладати фляшки.

Довго пробовав я на дармо намовити бай Ґаня, аби оглянув Відень.

— Що я на тім Відни побачу! От, місто, люди, доми, палати... А куди прийдеш, все „ґут морґін“, все хотять гроший.

Але вкінци намовив я єго таки пійти до опери. Давали якийсь балет. Ми пійшли до опери купити білети. На площи сьв. Стефана зробив я єму предложенє вступити до одної цукорнї, бо я не причував, що бай Ґаню зробить; впрочім я єго лише що в дорозї пізнав.

До тої цукорнї заходив я часто, будучи у Відни на університетї і був добре знакомий з касиеркою; то була хороша, весела дівчина, але при своїй веселости поводила ся бездоганно. Отже бай Ґаню і я входимо до цукорнї, приступаємо до буфету, дівчина витає ся зі мною вічливо, я відповідаю кількома жартобливими словами і відвертаю ся, аби вибрати собі кілька тіст... в тій самій хвили роздає ся крик обуреня...

— Що є? Бай Ґаню, чи ти їй що зробив? — питаю змішаний і гнївний.

— Я, брате? А щож би я їй зробив? — відповів бай Ґаню з найневиннїйшим видом, але трохи заклопотаний і дрожачим голосом.

Очивидно говорив неправду.

В найбільшім обуреню, з почервонїлим лицем розповіла менї дівчина, що бай Ґаню в тій хвили обіймив єї і хотів поцїлувати, а коли она боронила ся, мало що не викрутив їй руки. Она хотіла візвати поліцию. — Скандал був готовий.

— А тепер сейчас забирай ся! Коли тебе поліция вхопить, зле з тобою буде! — крикнув я, удаючи обуреного, але мало браковало, щоби я на голос не розсьміяв ся, коли побачив сьмішно-сумну стать бай Ґаня.

Але коли ми знов опинили ся на улици, став він відважний. — Що би я собі з того робив — сказав. — Я знаю тутешні женщини! Ти їм лиш покажи мошонку з грішми, то зараз буде „ґутморґін“... Чи гадаєш, що бай Ґаню дурний?

Але менї судило ся закінчити той день ще одною малою пригодою, котрої героєм був знов наш бай Ґаню.

В опері, як я вже згадував, давали того дня крім якоїсь штуки і балет. Ми мали місця на партері. Театр був повний. Сіре одїнє бая Ґаню впадало в очи серед загально темної краски одягів, але мало стати ся ще лїпше. Піднесла ся куртина. Мертва тишина. Очи всїх були обернені на фантастичні декорациї сцени. Я замітив, що по правій моїй стороні бай Ґаню порушає ся неспокійно сюди і туди та тяжко дихає, але мене займало то, що дїяло ся на сценї, так що я вже не оглядав ся на него. Образи балєту зміняли ся безнастанно, як на приказ чародїйної палички, поодинокі громадки танцюючих появляли ся і щезали, ставало то темнїйше то знов сцена яснїла ярким осьвітленєм. Всьо було одушевлене тим видом... В тій самій хвили за мною на партері роздав ся страшенний сьміх. Я обернув ся на лїво... Всї ряди за мною душили ся зі сьміху і показували на щось по моїй правій стороні. Сейчас мигнула менї в голові недобра гадка. Я оглянув ся за бай Ґаню... Боже сьвятий! Що я побачив! Бай Ґаню сидів лише в сорочці. Він здоймив з себе кафтан і камізольку, в яких було єму за тїсно, бо цїлий пояс був повний фляшинок з рожаним олїєм і саме тепер хотів сварити ся з театральною службою, котра енерґічними знаками взивала єго, аби сейчас вийшов з театру.

ка місцевої школи народної. Перед кількома днями приїхав до Кривча свояк сьвященика Дзюржиньского, студент III року фільософії зі Львова, Стефан Децовский. Вечером дня 8 с. м. увійшов Децовский до комнати недужої Йосифи Дзюржиньскої і стрілївши до неї з револьвера, убив на місци, а відтак вистрілом вимíреним собі в серце відобрав і собі житє. Причина тої події єсть, о скілько здає ся, любовної натури. До Кривча ваїхала дня 9 с. м. з Мельниці комісия слїдча.

— Руска ґімназия в Вижници. Посол Спинул доносить до „Буковини", що наслідком заходів руских послів п. міністер Мархет прибоїцяв, що з днем 1 вересня с. р. буде у Вижници отворена напевно чисто руска ґімназия. В сім змислї мав дати п. міністер сими днями відповідь на дотичну інтерпеляцию п. П. Василька. Ві второк п. міністер Мархет, промовляючи в буджетовій комісиї, дав запевнене, що руска ґімназия у Вижници буде отворена з початком нового року шкільного.

— Репертуар руского народного театру в Тернополи. Саля „Міщаньского Брацтва". Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає ранше „Народна Торговля".

В неділю дня 12 цьвітня „Серед бурі", історична драма зі співами в 5 діях Бориса Грінченка.

Ві второк дня 14 цьвітня „Мари", родинна драма в 3 діях Генрика Ібсена.

В середу дня 15 цьвітня „Різдвяна ніч" (Царицині черевички), опера в 4 діях М. Лисенка.

В четвер, пятницю і суботу представленя не буде.

— Дрібні вісти. Краєв. Союз кредитовий у Львові буде виплачувати дивіденду 5 проц. від уділів за 1907 р. до кінця 1908 р. Не піднята в сім часї дивіденда буде дописана до уділів. — Поліция придержала оногди дезертира войскового Андрія Флікса і віддала его властям войсковим. — Львівский трамвай електричний перевіз в марті с. р. 769.054 осіб. Дохід з продажи білетів виносив 75.398 кор. а разом з абонаментом 86.079 кор. — До замкненого помешканя п. Йос. Акермана при ул. Скарбківскій ч. 33 добув ся оногди вечером злодій і вкрав кільканайцять штук біжутерий вартости звиш 1000 кор. — В ночи з 5 на 6 с. м. вломили ся невислїджені доси злодії до жидівської каси кагальної в Кімполюнгу на Буковині і забрали з неї всю готівку в сумі кількасот корон. — На всесьвітній виставі в Брукселі в 1910 р. має бути вибудована вежа висоти 400 метрів, отже о 100 метрів висша як вежа Айфля в Парижи. — Убийник бл. п. цісаревої Єлисавети Люккені єсть — як доносять з Женеви — умираючий внаслїдок спаралїжованя. — Реставратор при ул. Жовківскій ч. 37 Йос. Курцрок зложив на поліциї червону валізку, в котрій було дамске біле і 2 зошити з нотами, котру перед 4 тижднями полишив в его реставрациї якийсь молодий мужчина. — Якийсь селянин із Зубри хотів вчера у ювілера Вальмана продати золотий перстінь зі смараґдом і двома брилянтами вартости 100 кор. Вальман підозріваючи, що перстінь походить з крадежі, зложив его на поліциї. — В понеділок відійшов з Перемишля 58 полк піхоти; три его батальони пішли до Станиславова а один до Заліщик.

— Загадочні люди, про котрих ми доносили в послїднім числї, перестали вже бути загадочними. „Мадяр" чистої крови, Мойше Мікльош Пікель, котрого арештувана львівска поліция разом з якоюсь Каролїною Бедек, єсть, як показало ся, сином зажиточного властителя ґрунтового з мармароского комітату на Угорщині а дорогоцінности, які старав ся продати у Львові а котрі — як казав — звернула єму его наречена, суть власностию его батька, котрого він обікрав. Мойше Мікльош Пікель хотів продати вкрадені дорогоцінности, щоби в той спосіб роздобути гроші на дорогу до Америки з красною Каролїною. Познак батько Пікеля зажадав відставленя сина на Угорщину, то небавком відставлять его до угорскої границї і там видадуть властям угорским.

Про арештованих в Празї „істинно русскіх" Нусина Пінкасовича Кріса і Мошка Сукеніка, котрий прізвав ся був Кеніґом, так знов доносять: Мошко Сукенік походить дійстно з Одеси, був там ескантером банковим і роздавши потайком цїле своє майно між родину і добрих приятелів, оголосив банкротство та втік за границю. Він мешкав від довшого часу у Відни, де один адвокат віденьский зажадав в імени одеского банку фірми „Бераш і Кеніґ" его арештованя. Сукенік казав однак, що він продав свій інтерес в Одесї по якімсь погромі Жидів і виїхав звідтам. Дня 21 го марта с. р. поїхав він зі своїм приятелем Крісом до Праги і тут хотїли они суму 100.000 кор. хитрим способом умістити в банках німецкім і француским так, щоби то не впадало в очи. На тім їх прихоплено і арештовано. Колиж власти российскі не зажадали в пору задержаня обманців в арешті і приарештованя їх гроший, то власти австрийскі не маючи ні права ні способу доходженя вини арештованих, випустили їх на волю і віддали їм гроші. „Істинно русскіє" дали очевидно ногам знати і заким ще наспіло до Праги жадане одеского суду, щоби їх задержано в арешті, за ними й слїд пропав.

— Великодні яйця. Звідки пішов звичай, що на Великдень ділимо ся сьвяченим яйцем? Що сьвячене яйце, так само як у декотрих західних народів оплаток або ялинка на Різдво, не стоїть в нїякій звязи з християньством, значить ся, з наукою християньскою, се річ певна. Єсть то звичай, котрий настав колись в західній Европі, а коли іменно і де, того не дасть ся нині вже докладно означити. Одна з француских часописий, користаючи з надходячих Великодних сьвят, доказує, що давними часами, іменно в середновічних часах, коли у великім пості не вільно було яєць їсти, в деяких сторонах Франциї, коли піст кінчив ся, давано сирі яйця сьвятити в церкві і з них випікано яєчник, котрим відтак на Великдень ціла родина обділювала ся. Сирі сьвячені яйця давано собі взаїмно або посилано в дарунку. Звичай той став небавком так загальний, що сирі яйця були вже недогідні і їх варено, а замість печи яєчник, ділено ся таки просто вареним яйцем, котре ще перед тим посьвячено в церкві.

Замість звичайних яєць настали з початком 16-го столїтя крашені яйця, крашанки і писанки. Зразу були писанки дуже звичайні і скромні, але пізнїйше стались они предметом збитку. Писанки, якими надїляв француский король Людвик XV. тих, котрим хотів показати свою особливу ласку, були украшені мінятуровими малюнками найперших француских малярів Лянкрета і Ватто. В збірцї у Версалю знаходять ся ще доси дві писанки доньки короля Людвика XV., котрі малював Ватто.

Пізнїйше вийшли писанки з моди а настала мода на великодні яйця з цукру і чоколяди. Нині в самім Парижи продають що року около Великодних сьвят самих чоколядових яєць за звиш 2 міліони франків а цукрових яєць майже за міліон франків. Ориґінальну писанку, чи крашанку, чи як би се назвати, казав був зробити перед кількома роками один анґлійский льорд для своєї нареченої, доньки якогось полуднево-африканьского міліярдера.

Було то яйце з чоколяди, високе не меньше лиш 3 метри, а широке на півтора метра, отже так велике, що в нїм в серединї міг би вигідно сидїти чоловік на кріслї. Середину того яйця казав він виповнити бонбонами — около тисяч фунтів — і післав его своїй нареченій. Щоби то яйце можна було в Льондонї надати на зелїзницю, а відтак в Суземптенї перенести на корабель, треба було зладити окремі ноші для сімох людий, що мали его двигати. Ся неаби яка крашанка коштувала не меньше лиш 12.000 К, не вчисляючи в то коштів перевозу зелїзницею і кораблем. — В виду того можна справді сказати приповідкою: Добре дурїти, коли приступає! А скілько то бідних людий можна би щасливійшими зробити, як би не такі примхи!

— Реклама.

Господар до шевця: Куплю сї чоботи, але чи они добрі?

Швець: Чи добрі ... Лиш поносїть їх трохи, а побачите, що небавком прийдете знов до мене.

— Дуже задумана.

Пан: Марийно, гаже той один чобіт зовсїм не вичищений!

Служниця: Ой, ой! то я так задумала ся, що тамтой другий аж два рази вичистила.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 9 цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·—	до	12·20
Жито	10·—	до	10·20
Овес	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·—
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·40	до	6·60
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	32·—	до	36·—

Телеґрами.

Будапешт 11 цьвітня. Другу сесию парляменту закрив на вчерашнім засїданю президент міністрів, вручивши президентови палати послів дотичний рескрипт королївский, котрий скликує заразом трету сесию на 29 цьвітня с. р.

Будапешт 11 цьвітня. Біржа грошева і збіжева замкнені нині з причини народного сьвята.

Льондон 11 цьвітня. До часописий доносять з Тегерану: Поліция арештувала кілька осіб, між ними Росиян, у котрих знайдено бомби. Внаслідок того запанувало серед населеня велике заворушенє. Побоюють ся поважних розрухів.

Париж 11 цьвітня. В театрі Амбіґ прийшло вчера підчас ґенеральної проби драмату на основі відносин войскових, котрий кінчить ся страченем невинно засудженого вояка, до бурливих демонстраций. Кілька осіб крикнуло: Проч з армією! — Оплескувано уступи вимірені против официрів. Підчас перерви прийшло до бучі межи публикою, котра подїлила ся на на два табори. Кілька осіб арештовано.

Петербург 11 цьвітня. На донесенє директора політехніки в Петербурзї поліция війшла до будинку інститута, в котрім відбувало ся віче студентів і приватних осіб. Арештовано 69 осіб. При особистій ревізиї знайдено компромітуючі папери.

Білград 11 цьвітня. О кризї видано нині півурядовий комунікат, в котрім сказано, що з причини заповідженої обструкциї всїх опозицийних партий, кабінет Пасїча предложив королеви розвязанє скупштини і подав ся до димісиї, король однак висказав бажанє утвореня коалїцийного кабінету, зложеного з визначних проводирів всїх партий в цїли ухваленя буджету і угоди торговельної з Австриєю, по чім мала би скупштина бути розвязана. Пасїч пристав на то в імени старорадикальної партиї, а Стоянович, проводир молодорадикальної партиї, відмовив. В виду того король рішив ся задержати Пасїча на чолї кабінету, в котрім настануть зміни лиш на становищах міністрів справ внутрішних, війни і публичних робіт.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).